

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Det var egentlig ikke meningen, jeg ville have taget ordet her, men fru Anne Baastrup kom lige med en hentydning til Dansk Folkeparti og mit arbejde. Og da jeg selv har været med til at lave arbejdsskadeloven – også de forbedringer, der er i arbejdsskadeloven, også de sidste forbedringer – og da jeg har været med til at lave de ændringer her, som fru Anne Baastrup også har været med til, så faldt det mig lidt for brystet, at fru Anne Baastrup sagde, at hvis Dansk Folkeparti fik noget andet, ville vi måske springe.

Jeg garanterer for, at jeg ikke springer fra det her, som jeg selv har været med til. Og jeg håber, at fru Anne Baastrup også kan se, at det var en lidt malplaceret bemærkning.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu skal vi jo inden for det næste halvandet års tid have et valg. Sagen er, at der er en tredjedel af Folketingets medlemmer, der ryger ud, og man aner jo ikke, om hr. Bent Bøgsted ryger ud. Hvis hr. Bent Bøgsted ryger ud, ved jeg, at Dansk Folkeparti mister interessen for arbejdsskadeområdet. Sådan er det.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Det er da korrekt, at det er vælgerne, der afgør det. Jeg ved jo heller ikke, om fru Anne Baastrup ryger ud. Men jeg garanterer for, at Dansk Folkepartis arbejdsmarkedspolitik ligger fast, hvad det angår.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det justitsministeren.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg må da indrømme, at mens jeg sad og fulgte den her debat, fik jeg på et tidspunkt en lille smule ondt af hr. Jørgen Arbo-Bæhr, fordi jeg synes, at jeg oplevede sådan en slags genoplivning af tidligere tiders retspolitiske tæskehold, der kritiserede og kritiserede og kritiserede en enkelt ordfører.

Derfor vil jeg gerne prøve at genskabe noget af den meget positive og gode stemning, som jeg faktisk synes der har været under de mange møder om sagen i Justitsministeriet, ved at sige, at da jeg som konservativ justitsminister kom i Folketinget med et forslag, der skulle ændre en lov, der var 324 år gammel, og en anden lov, der var

99 år gammel, var det en meget, meget mærkelig oplevelse for mig at få at vide, at jeg var for progressiv. Så et eller andet sted kunne man jo godt indlede med at sige, at konservatismen ikke har levet helt forgæves, når der er så stor modstand mod at ændre lovgivning, der er meget, meget gammel.

Det, der har været baggrunden for, at vi overhovedet behandler de her to forslag i dag – jeg skal nok komme tilbage til det konkrete emne, som også har været genstand for debatten her i dag – og grunden til, at man har ændret det, er, at der er meget gammel lovgivning på området, og at verden har forandret sig siden 1683. Det er i dag, i 2007, nemmere at komme i kontakt med folk. Man skal ikke sætte sig op på en hesteryg eller gå på sine to ben. Man kan tage en mobiltelefon eller via e-mail og meget andet komme i kontakt med hinanden. Det er jo noget af baggrunden for, at der blev nedsat et udvalg, der skulle se på hele forældesestankegangen.

Jeg håber nu med mine bemærkninger at kunne skabe lidt klarhed over, hvad det så er for en retsstilling, der vil være gældende, efter at disse to lovforslag, som vi jo lidt har sammenblandet behandlingen af i dag, rent faktisk bliver vedtaget.

For det første var der tidligere, hvilket bl.a. fru Anne Baastrup, hr. Ole Stavad og hr. Kim Christiansen har gjort opmærksom på, en absolut forældelsesfrist på 20 år. Det var en frist, der løb fra det øjeblik, hvor skaden skete, til forældelsen indtrådte. Den forældelsesfrist bliver, for så vidt angår arbejdsskadeområdet og andre helt specifikke områder, udvidet fra 20 år til 30 år. Der er altså tale om en meget klar forbedring for den person, der f.eks. har fået en skade på sin krop.

Man kunne forstille sig, at der var en person, der fik en arbejdsskade, faldt ned fra et stillads, egentlig fik det godt igen, men 22 år senere opdagede: Hov, det var faktisk det stillads, der er skyld i, at min ryg for evigt er skæv, og jeg har krav på en erstatning. Der vil de nugældende regler ikke dække den pågældende, men de regler, vi vedtager nu, hvor vi forlænger den absolutte forældelsesfrist, giver en bedre retsstilling. Det håber jeg også hr. Jørgen Arbo-Bæhr er enig i er realiteterne.

For det andet har vi diskuteret den korte forældelsesfrist, hvilke regler der skal gælde der. Der er det helt korrekt, at vi i det oprindelige lovforslag, som regeringen kom med, arbejdede med en 3-års-frist. Det var en frist, der først star-